

Què ha canviat?

Un relat de: [Carles Campomar](#)

No sé que deu haver canviat d'uns dies cap aquí, no sé si en aquets dies he canviat molt... sinó no ho entenc. Cada dia al matí m'aixecava amb ganes d'anar a treballar com una persona de la meua edad, bé amb ganes..., amb mandra, però és una obligació si vull sobreviure en aquest món on no pots fer res amb pocs diners. Cada dia anava a la feina amb el cotxe, conduïa gairebé mitja hora per arribar al meu lloc de feina. Entrava sempre a l'hora, puntual, fins i tot arribava uns minuts abans. M'asseia a la cadira i engegava l'ordinador, i mentres s'anava obrint anava a la màquina de cafè i me'n preparava un mentre pensava per on començaria a treballar, si faria factures o si endreçaria els papers que havia deixat damunt la taula el dia anterior. El cafè estava calent, cada dia el deixava a damunt la taula perquè es refredés un poc. Començava a treballar i no em distreia res, a vegades em parava perquè de tant concentrada que estava semblava que no fos a l'oficina. Quan tenia que atendre als clients que venien a fer alguna consulta els atenia el més amablement que podia, a vegades n'hi havia que tocaven una mica els nassos però sempre intentava fer bona cara perquè no s'enfadessin. El meu superior em donava feines i si no les podia fer al moment les feia unes hores mes tard, però l'important és que les feia sense protestar. A l'hora de dinar molts dies anava al bar a menjar un menú que setmana rera setmana es repetia. Els dies que no tenia ganes d'anar al bar menjava el que m'havia preparat el dia abans a casa per poder estar tranquil·la una hora sense el soroll del bar que tant em cansa. Al tornar de dinar sempre em trobava factures per comptabilitzar a la taula i sense dir res ho feina. De fons sentia la musica que sonava a la ràdio que en un volum baix em feia sentir acompanyada fins que arribaven els comanys de dinar del bar. I avui no sé perquè tot ha canviat, el cap m'ha cridat al seu despatx per parlar amb mi. He entrat al despatx, ha fet sortir als altres que estaven per allà dins i m'ha dit que m'assegués, que havíem de parlar. Jo no tenia ni idea del que em volia dir, però el que em va dir em va deixar sense paraules, no m'ho podia imaginar. Em va dir que d'aquí un mes s'acabava el meu contracte i que no em renobaven perquè el sector estava en crisis i havien de reduir el personal. Jo no deia res, vaig aixecar el cap i vaig dir que d'acord, que ja buscaria unaltra feina, justament em despedien quan m'havien de fer fixa. Vaig marxar del despatx i vaig quedarme pensant que havia fet malament en aquells dies des de la darrera vegada que havia parlat amb el meu cap i li havia dit que estava embarçada.